

З ХЛІБА НА ВОДУ. ЧИ З ВОДИ – НА ХЛІБ?

“Агропроменерго” – одне з небагатьох підприємств, яке ще крутиться. Разом зі старенькою турбіною...

го нащадок. Це – Млинівська ГЕС. Втім, коли півстоліття тому будували греблю, встановлювали турбіну, то ніхто й не здогадувався, що це споруджується місток між минулим і сьогоденням. Цілі тоді були більш прозаїчні – засвіти

ти “лампочку Ілліча”. І, ніде правди діти, – вона таки засвітилася. Мало того – до неї настільки звикли, що нам усе стало... до лампочки. Особливо тоді, коли почалися так звані планові відключення електроенергії, а згодом приватизація обласного електрозабезпечуючого підприємства. Тоді погляди та думки багатьох знову почали звертатися до тихої невтомної трудівниці – ГЕС, як до останньої надії. Вона і далі поволі крутила турбіну, не залежачи від доброї чи злої волі якогось всемогутнього дядька Сема. А біля цієї турбіни тихенько собі господарювало непомітне підприємство “Агропроменерго”. Стогнало, кречало, але робило свою справу – то лагодили електродвигуни, часто навіть

безнадійні, то допомагали новоселам встановлювати обладнання. Одне слово – крутилися разом із турбіною. Й, до речі, в наступному році виповниться не мало й не багато – півстоліття. Проте “бабуся”, схоже, на пенсію не збирається. Адже місцеві умільці ходять біля неї, як біля малої дитини. Бо ж “нутрощі” в неї не вітчизняні – австрійські. Нерідко навіть дріб’язкова заліззячка обертається серйозною проблемою. Але майстри пристосувалися до умов, навчилися тулити латку до латки. Та так зграбно, що турбіна, здається, ще краще служить, щороку “накручуючи” по 2,5 мільйона кіловат електроенергії. Що правда, в нинішньому році підприємству доводиться тугенько. Річ у тім, що рівень його стабільності в прямій залежності від... рівня води в Ікві. А води цього літа на збирати не так уже й просто – бездоцільно. Ось чому енергетики час від часу змушені “прикривати” ГЕС – очікують, доки вода у водосховищі не підніметься до потрібної відмітки. З цього приводу, як зауважив керівник підприємства Микола Чигринюк, ходять різні чутки, що обростають нерідко безпідставними звинування-

ми. Подейкують навіть, що водою “граються”, щоб... на збирати риби в сіті, якими заснована річка вниз за течією. Безглуздя та й годі...

Керівництво підприємства вже втомилось давати пояснення з цього приводу. Та якби ж то тільки того світла, що у вікні! Вже безліч разів, якщо вірити пліткам, була в аварійному стані гребля, вже й затоплення грозило якщо не Луцьку, то Млинову. І турбіну вже знімали, оголюючи дно водосховища...

Зрештою, подібні чутки, схоже, Микола Чигринюк сприймає своєрідно: якщо про підприємство говорять, значить воно потрібне. І справді, без послуг енергетиків не обходиться ні районний центр, ні агроформування ближні й дальні. Роботи в них завжди вистачає. Цього року, скажімо, провели зовнішній ремонт приміщення ГЕС, чимало робіт виконано по гідроспорудах. Тепер електростанцію не соромно і гостям показати, адже “Агропроменерго” – одне з небагатьох підприємств, котрі ще тримаються на плаву. І хоч вода – стихія мінлива, проте вона завжди допомагала нам переживати важкі часи. Дасть Бог – допоможе й тепер...

Василь ХУДИК.

Млинівчани здавна дружать з водою. Ще в сиву давнину вони навчили її обертати колеса млинів, котрі стояли над річкою кремезними сивими дідами. Діди кречали та поскрипували старечими кістками, крутили важкі кам’яні жорна, цідячи поволі пахуче борошно і здавалося, що так триватиме вічність. Звідкіля було знати отим старезним, притрушеним пилом літ, дідам, що у вічності лишиться лише пам’ять. Віддзеркалена, немов у гладенькій поверхні води, у назві містечка.

Можливо, колись умільці відтворять над річкою отого невтомного трудягу сивої хліборобської індустрії. Втім, є всі підстави вважати, що поряд із ним гідно стане йо-